

Wie is Ton Kooijman?

Ton is 64 en na een drukke baan als inspecteur van het hogere landbouwonderwijs sinds ruim twee jaar niet meer werkzaam. Maar hij straalt een en al activiteit uit en hij is absoluut niet van plan achter de geraniums te gaan zitten, zoals uit zijn relaas zal blijken. Hij heeft in nogal wat Hollandse steden gewoond: hij bracht in Delft zijn jeugd door en studeerde wiskunde in Leiden. Na een korte periode Den Haag werd het toch weer Delft. Daarna Papendrecht/Dordrecht. Uiteindelijk is hij met echtgenote Annelie en de kinderen in '87 hier naartoe verhuisd. Hij heeft reizen voor woon-werkverkeer altijd vervelend gevonden. "Er zouden minder files zijn, als mensen dichterbij het werk zouden gaan wonen." Dat zou een oplossing voor het fileprobleem zijn, denkt Ton, maar (lachend) "dat is niet erg realistisch."

Het huis

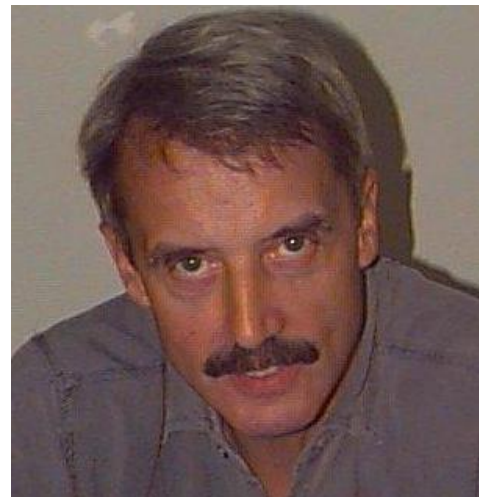
Voor zijn huis had hij een wensenlijstje: een grote keuken, eigenlijk een best modern huis met weinig onderhoud, ook buiten. Ze kwamen uiteindelijk in de Van Swietenstraat 24 terecht, waar bij wijze van spreken het behangetje van '26, toen het huis opgeleverd werd, er nog op zat. Het was niet helemaal duidelijk of de fundering nog in orde was, wat in heel deze wijk een probleem was (en is). Maar ze vonden het huis dat in Amsterdamse stijl was gebouwd wel wat hebben met die glas-in-loodramen, dus toen hebben ze toch hiervoor gekozen, weliswaar met veel onderhoud aan de buitenkant en een klein keukentje. Dat hebben ze toen gelijk laten uitbouwen. Het 1^e half jaar woonde de familie boven, omdat er van alles moest gebeuren. Maar de fundering lijkt nog steeds wel voldoende in orde te zijn, zij het dat het wat verzakt is. De tussenmuur met het naastliggende huis is al ver voor '87 van nieuwe fundamenteën voorzien vanwege verzakkingen. Sinds twee jaar is het huis een gemeentemonument geworden. Dat betekent bijvoorbeeld dat je niet zomaar meer die ruiten eruit kunt slopen, ook al zijn ze vochtig. Dat zou ook heel jammer zijn. Een voorzetsel bracht de oplossing.

Belangstelling

Ton heeft altijd al belangstelling gehad voor wat er om hem heen gebeurt. Vanuit die betrokkenheid was hij in Papendrecht lid van de gemeenteraad voor de Partij van de Arbeid. En in Gouda woonde hij de bewonersvergadering bij, die hem de ogen opende: er gebeurt van alles in de wijk, veel meer dan hij dacht. Hij besloot toen in het wijkteam te komen.

Onderwijs heeft nog altijd wel zijn belangstelling. Daarom is hij bestuurslid geworden van Sopora, een stichting van het Openbaar Onderwijs in Alphen e.o. Daar is initiatief genomen door een aantal gemeenten om de basisscholen te verzelfstandigen, dus niet meer als gemeenteraad daarvan het bestuur te zijn, maar dat over te dragen aan een stichting. Hij vertelt dat in Gouda hetzelfde is gebeurd.

En dan zijn taken in het wijkteam. Eerlijk gezegd heeft hij daar nog geen goed beeld van. Hij is eigenlijk onder de indruk gekomen van de ambities van de mensen die in het wijkteam zitten en ook hun deskundigheid. Dus hij begint zich maar wat bescheiden op te stellen en informatie te vergaren om zich daar dan in te ontwikkelen. Het is niet perse nodig om nu al deskundig te zijn op bepaalde terreinen om daar op bestuursniveau over te kunnen spreken.

Ton Kooijman

Gemeente

Met de gemeente heeft Ton wisselende ervaringen. Hij herinnert zich dat er o.a. in zijn straat ooit een nieuwe betaald parkeren-regeling ontstond tot 9 uur 's avonds. Hij vond dat dat op een uiterst slinkse manier gebeurd was. Daarvan is de wijk, voor zover hij weet, nauwelijks op de hoogte gesteld. Hij heeft toen een brief gestuurd naar de gemeente waarin hij schreef het toch heel merkwaardig te vinden dat de betrokkenen daar niet gewoon op een goede manier van op de hoogte werden gesteld. Het antwoord was dat het in huis-aan-huis weekbladen had gestaan. Niet zo netjes, vindt Ton. Dat is dus een van de problemen volgens Ton: hij vindt de parkeerregeling helemaal niet goed zichtbaar. Ja, er staat natuurlijk aan de weg wel ergens: "Betaald parkeren", maar dat zie je dus

niet. En als je bijv. het wijkje in komt draaien door dat kleine straatje, dan staat het ergens verborgen, vrijwel onzichtbaar, heel hoog. Dus als je hier gewoon gezellig 's ochtends aan komt rijden en je weet het niet, dan zet je toch je auto neer. Er staat wel een meter, maar je moet toch redelijk ingevoerd zijn om te begrijpen waarom hier nou een paar meters staan en daar niet. Ton heeft als bewoner een parkeeronthefing voor zijn eigen auto. Bezoekers moeten steeds een muntje in de meter doen. Dat is ook iets wat ze zouden moeten veranderen, vindt Ton. Er zijn steden waarbij je een extra parkeerkaart krijgt. Toen ze hier kwamen wonen, was het veel erger. Je kon je auto nauwelijks kwijt. Elke ochtend kwamen de mensen die gewoon met de trein reden, hun auto hier neerzetten. Een en ander is nu weer teruggedraaid. Het is nu tot 6 uur betaald parkeren, maar dat heeft heel wat moeite gekost. Nu is het geen enkel probleem meer, het is nu heel luxueus. Er zijn hier nu parkeerplaatsen, die niet gebruikt worden. Dat moet optimaler kunnen.

Een tweede (slechte) ervaring met de gemeente is de Onroerend Zaak Belasting.

Als je daar bezwaar tegen aantekent, bestaat er een procedure die eindeloos duurt en waarbij je geen antwoord krijgt. Tot aan het Gerechtshof in Den Haag is hij gegaan. Drie dagen voordat de zaak voorkwam, werd hij gebeld door de gemeente Gouda: ze hadden het nog eens bekeken, dachten nog steeds dat zij het goed hadden ingeschat, dus dat het huis op de juiste waarde bepaald was, maar gezien de gang van zaken en de procedurele fouten die ze gemaakt hadden, waren ze bereid om wat van het bedrag af te trekken. Toen is hij telefonisch akkoord gegaan met het voorstel, ongeveer twee jaar nadat hij de nieuwe waardebevestiging opgestuurd had gekregen. Ton heeft weinig waardering voor de manier waarop de gemeente omgaat met zijn burgers. Hij denkt dat als je minder standvastig bent en niet zover doorgaat, je het verliest. Het is duidelijk dat de meerderheid het zo niet aanpakt.

Ton laat ook een positief geluid horen. Zijn huidige contacten met de gemeente verlopen heel plezierig. Volgens hem is het toch wel iets van de huidige tijd, dat de kwaliteit in de communicatie in gesprekken met diensten vrijwel altijd uiterst plezierig is. Dat is een van de dingen die ze in het onderwijs goed doen, het aanbrenge van sociaal communicatieve vaardigheden. Dan verdwijnt je eerste ergernis. Maar als het om de uitvoering gaat, om efficiënt werken en om deskundigheid gaat het minder goed.

Bridgen en biljarten

Ton heeft een "zware" hobby: bridge. En dan niet als speler, hoewel hij wel in Gouda en Bodegraven speelt, maar door zijn betrokkenheid bij de organisatie van bridge, zowel op Europees als op wereldniveau. Hij bemoeit zich ook met de spelregels: hij is dan ook voorzitter van de internationale spelregelcommissie voor bridge. Ook bij de Nederlandse Bridge Bond is hij nog betrokken bij de opleiding voor de wedstrijdleiding. Dus dat kost heel veel tijd, maar dat vindt hij ook heel leuk.

En een kleine hobby is biljarten geworden. Na zijn prepensionering is Ton lid geworden van een "ouden-van-dagen-biljartclubje" in Gouda, zoals hij dat zelf omschrijft. Dit jaar heeft hij besloten om mee te doen aan de lokale biljartcompetitie. Er zijn wel tien clubjes voor 55-plussers in Gouda. "Ze hebben het over vrouwen die kletsen, maar die mannen leuteren ook heel wat af, niet te geloven. Als je dan aan het biljarten bent, hebben ze een heel arsenaal in voorraad; voor elke situatie heb je wel weer een kreet." Maar plezier hebben in wat je doet, daar gaat het om.

En dan is er vanaf nu dus werk aan de winkel in het wijkteam. Succes met deze nieuwe klus Ton!